

OGEN VAN DE STORM

een drieluik door Nayohmé

deel 1

IN DE STORM

de buitenwereld lijkt een wrede plek
geen hand om naar te reiken
waar de rijken zwemmen in welvaart
verzuipen zij in hun water
nu is nooit de juiste tijd, misschien later

begrijp me niet verkeerd
rijkdom is geen geld of vermogen
het is niet eens het mogen maar het kunnen
het is de glinstering in ogen die een kans krijgen misschien zelfs een tweede
het is hoop dat klopt in een hart dat al zoveel heeft geleden
maar nog steeds moedig bonst op deuren
tot een 'welkom' weerklinkt
het is mensen ontmoeten na tijden lang alleen
ook al was het maar in je hoofd
geloven dat een nieuw tijdperk aanbreekt
waardoor je weer zin hebt om de zon op te zien komen en soms zelfs stiekem durft te
dromen van later

begrijp me niet verkeerd,
ik vraag niet om het verdrogen van het water waarin zij verdrinken
ik vraag om een roeiboot, of zwemband
iets tegen het zinken
maar een duikbril is al genoeg om perspectief te kunnen zien
dan zul je zien dat een beperking een verrijking kan zijn
leer hen jouw taal, zij willen spreken
leer hen jouw vlinderslag en zij zullen vliegen

OGEN VAN DE STORM

een drieluik door Nayohmé

deel 2

BUITEN DE STORM

de zijlijn lijkt een wrede plek
slechts een hand die ik aan kan reiken
tasten in het duister waarin hij bezwijkt en
ik toe moet kijken naar een al verloren strijd
als nu de tijd niet is, zeg me hoeveel later

als hij van de trap komt in zijn nette pak
verstrikt in een stropdas en de moed
door zijn kousen in zijn schoenen gezakt
zakt mijn hart in de mijne
ik strijk zijn kraag en veeg zijn schouder
is er een kans vandaag
vraagt hij als ik de dampen van koffie
zie verdwijnen en ik mijn best doe om
hoop te laten schijnen op zijn gezicht
vandaag is de dag
zeg ik met een glimlach en zwaai hem uit
wanneer hij eropuit trekt in het ochtendlicht

de burens kijken ons niet aan
wat ze niet kunnen verstaan, laten ze gaan
het ongemak waait door de straat
als nooit iemand praat, is de stilte moordend
de deur zucht wanneer ik haar sluit
het liefst ga ik de hele dag liggen met de lampen uit maar dat kan niet aan de zijlijn
wie houdt dan het huis overeind

hij keert terug naar huis
maar in zijn blik lijkt niemand thuis
hij plaatst een vermoeide kus op mijn hoofd
en zakt weg aan de tafel
kauwt zijn eten smakeloos, elke hap zo hopeloos
morgen zien ze jou door mijn ogen
knijp ik in zijn hand
zijn glimlach liefelijk gelogen
ik hou hem stevig vast
maar wie houdt mij als ik niet meer kan

OGEN VAN DE STORM

een drieluik door Nayohmé

deel 3

NA DE STORM

mijn wereld is een verwarrende plek
het ligt tussen willen en kunnen
heb ongewild genomen van hen die doen
waar ik van droomde, maar niet mocht komen
nu is het mijn tijd en durf ik te kijken naar later

wanneer de zon opkomt, voel ik
iets dat ik al jaren niet meer heb ervaren
ik ben wakker
de dag is een onbeschreven blad
dat voor mij ligt

in mijn gezicht
rust hoop als een gebed

niet meer wachten tot het nu wordt
mijn lot altijd maar in de handen van anderen

het is het vreemdste besef
maar ik was het kwijt
de tijd dat ik bestond
grond onder mijn voeten te hebben

ik denk, dus ik...
dat is het niet
jij ziet mij, dus ik besta